

*Eddig még
ennyi unikumot nem ittam
fokhagymaszagúan nem csókolóztam
nem aludtam ilyen keveset éjszaka
senki érintését jobban nem kívántam
nem örültem így telefonhívásnak
nem vártam sms-t, e-mailt türelmetlenebbül
nem szeretkeztem ennyiszor fürdés nélkül
nem hallgattam ennyi zenét
nem utaztam úgy, mintha álmodnék
férfi miatt nem fájdult meg a gyomrom
senki nem kockáztatott ennyit miattam
nem mondtam le senkiről mindennap újra és újra,
senki nem tartott még ennyire fogva.*

És ekkor megvilágosodik eszében a második versszak. Meg a többi, kristálytisztán, egyenesen, hibátlanul sorakoznak szeme előtt a sorok. Érzékei kitisztulnak, magabiztossága visszatér a szemébe. Az asszonyság kutató tekintete erre megenyhül, ütésre emelt karja leereszkedik, mellette férje botja a földön koppan, a kártyázók elégedetten csapnak az asztalra.

Várnak.

Azt hiszik, most már hiba nélkül énekel tovább, minden rendben lesz. Félreértették.

Lassan felegyenesedik, kihúzza magát. Döntésre jutott, nem énekel. Vállal mindent, amit tett. Megérte.

Az asszonyság csodálkozva ránéz, aztán bal kezével lassan feljebb gyúri jobb ingujját, közben felemeli vaskos karját, a gyerek nyitott szemmel, fülsértően bőgni kezd, a sovány alak megint megmarkolja botját, a pásztorok hátulról közelebb nyomulnak, lehetük már a nyakát perzseli.

Szuly Gyula

SÁRKÁNYLÁNY

A hétfejű sárkány lánya
sohase megy iskolába,
csak tánciskolába jár,
ott ő lett a tánctanár.

Mikor sárkányt eregetnek,
irányító karmester lett,
egyik fejével vezényel,
másikkal az égre néz fel

és az ütemet mutatja,
sárkányfogát csattogtatva.
De azt, aki mégse tudja,
sárkányfoggal megharapja.

Kibe beletör a fog,
mindig sárkánytáncot rop.

NAPLÓ ÉS TITOK

Nagynénémétől naplót kaptam,
egy oldalán aranycsat van,
lehet akármilyen titkom,
arra most már zár is csattan.
Leshetik a kíváncsiak,
mi lehet a lakat alatt,
és mi történt velem nemrég,
hogy jutott nekem is emlék.

De amit egyszer leírtam,
abban máris kósza hír van,
nem tudhatom, hány év múlva
kinek lesz itt tolvajkulcsa,
azzal minden zárat felnyit,
s így nem őriztem meg semmit.

Ha már nem beszélek róla,
ne is írjam a naplóba,
ha már végre van egy titkom,
egy jó helye van, csak bennem,
hogy az titok is maradjon,
már nem is kell rejtegetnem,
magam is elfelejtettem!

Legalábbis ennyit mondok,
ha valaki kérdez engem.
Nem hazudtam, valót mondtam,
ha a titoktolvajoktól
az enyémet visszaloptam.